

Bucurii, durere, încredere

„Știți pentru ce Opera s-a dezvoltat atât? Pentru că au tratat-o ca pe un sac de grâu: i-au dat lovituri, au maltrat-o, dar sămânța este așa de mică că nu s-a rupt; dimpotrivă s-a împrăștiat în cele patru vânturi, și a căzut în toate răspântiile umane, unde au fost inimi flămânde de Adevăr, bine dispuse, și acum... ...avem atâtea vocații și suntem o familie foarte numeroasă, și sunt milioane de suflete care admiră și iubesc Opera, pentru că văd în ea un semn al

prezenței lui Dumnezeu în
mijlocul oamen

31.12.1945

**„Știți pentru ce Opera s-a dezvoltat
atât? Pentru că au tratat-o ca pe un
sac de grâu: i-au dat lovituri, au
maltratat-o, dar sămânța este așa
de mică că nu s-a rupt; dimpotrivă
s-a împrăștiat în cele patru
vânturi, și a căzut în toate
răspântiile umane, unde au fost
inimi flămânde de Adevăr, bine
dispuse, și acum...**

...avem atâtea vocații și suntem o
familie foarte numeroasă, și sunt
milioane de suflete care admiră și
iubesc Opera, pentru că văd în ea un
semn al prezenței lui Dumnezeu în
mijlocul oamenilor, pentru că
observă milostivirea lui Dumnezeu
care nu încetează”.

La întoarcerea dintr-o călătorie la Milano în ianuarie 1948, fondatorul, în automobil, a exclamat: „Să ne oprim!”

Găsise formula pentru inserarea canonică în Opus Dei a persoanelor căsătorite.

Încă din primele timpuri ale apostolatului cu tinerii, părintele Josemaría spusese unora dintre ei că aveau chemare matrimonială. Vocație în sens propriu. Deja în Camino scria: „Râzi pentru că îți spun că ai chemare matrimonială? Ei bine, o ai: întocmai așa, chemare.

Recomandă-te sfântului Rafael, ca să te călăuzească, cum a călăuzit pe Tobia, cast până la sfârșitul drumului”.

O chemare care nu putea să fie considerată o ieșire pentru cel care nu se simțea chemat la lucruri mai

înalte. Era și ea, un proiect al lui Dumnezeu.

„Căsătoria creștină nu este o simplă instituție socială, nici cu atât mai puțin un remediu al slăbiciunilor umane: este o autentică vocație supranaturală. Sacrament mare în Cristos și Biserică, spune Sfântul Paul și, în același timp, contract pe care un bărbat și o femeie îl stipulează pentru totdeauna, pentru că – o vreau sau nu – căsătoria instituită de Cristos este indisolubilă: semn sfânt care sfințește, acțiune a lui Cristos care cuprinde sufletul acelor care se căsătoresc și-i invită să-l urmeze, pentru că în el toată viața de căsătorie se transformă într-un drum divin pe pământ. Soții sunt chemați să sfințească căsătoria lor și să se sfințească pe ei înșiși în această unire”.

Dar ideea suna foarte nouă. Cum ar fi posibil să cuprindă cu titlu deplin

în Operă persoanele căsătorite? Iată bucuria Părintelui când a descoperit formula canonică în vizita de aprobare pontificală. Îndată ce a fost posibil au fost organizate exerciții spirituale la Molinoviejo, nu departe de Madrid, pentru persoanele care erau în așteptarea acestei soluții, pentru a-i pregăti spiritual să facă parte din Opus Dei.

Reacțiune în fața neînțelegerilor

Bucurii și dureri. Pentru că a fost chiar în consecința aprobării lui Opus Dei în 1950 și în ciuda aprecierii declarate de Pius al XII-lea, că s-a dezvoltat una din cele mai grave și periculoase mașinațiuni împotriva Operei și împotriva fondatorului ei.

Părintele nu știa nimic despre manevră dar, cu instinctul de tată și de mamă, presimțea că ceva foarte grav era gata să se abată asupra lui și asupra Operei. Mărturisea fiilor săi

din Roma: „Mă simt ca un orb care trebuie să se apere, dar care poate să dea numai lovituri cu bastonul în aer: pentru că nu știu ce se va întâmpla, dar ceva se va întâmpla...”

15 august 1951 la Loreto

Și neștiind la cine să se adreseze pe pământ, se adresă ca totdeauna cerului. A decis să facă un perelinaj de pocăință la 15 august 1951 la sanctuarul din Loreto pentru a consacra Opera Madonei. A fost penitent de-a dreptul pentru căldura toridă și incomoditățile provenite de la boala sa gravă. Îngenunchiat în Casa Sfântă, după ce a celebrat sfânta Liturghie, încredință Mariei Opus Dei, invocând protecția sa maternă. La întoarcere era înseninat, liniștit, știind că este în mâini bune. De atunci repeta și puneă să se repete aspirația Cor Mariae dulcissimum, iter para tutum!, Inimă prea dulce a Mariei, pregătește-ne un drum sigur.

Răspunsul cerului nu s-a făcut așteptat. La puține luni după, arhiepiscopul din Milano, cardinalul Schuster, astăzi fericit, care avea mult la inimă începutul apostolatului Operei în orașul său, îl convocă pe părintele Giovanni Udaondo.

„Cum se simte fondatorul vostru?”

„Se simte foarte bine”, îi răspunse acesta necunoscător de toate.

„Dar cum își duce crucea sa? Nu trebuie să suporte în această perioadă o contrarietate deosebită, o cruce foarte grea?” insista cardinalul, care în schimb știa ceva.

„Eh, atunci, dacă într-adevăr este așa, va fi foarte mulțumit, pentru că ne-a învățat totdeauna că, dacă stăm foarte aproape de cruce, stăm foarte apropiați de Isus”. „Nu, nu...! Spuneți-i să fie atent. Să-și amintească de compatriotul său, sf. Iosif Calasanzio... și să se miște!”

Atunci s-a mișcat: prin cardinalul Tedeschini, a făcut să ajungă o scrisoare la Pius al XII-lea. Papa a citit-o la 18 martie 1952 și închise totul.

După mulți ani mărturisea fiilor săi: „Știți pentru ce Opera s-a dezvoltat atâta? Pentru că au tratat-o ca pe un sac cu grâu: i-au dat lovituri, l-au maltratat, dar sămânța este așa de mică că nu s-a rupt; dimpotrivă s-a împrăștiat în cele patru vânturi, în toate răspântiile omenești, oriunde au fost inimi înfometate de Adevăr, bine dispuși, și acum avem atâtea vocații și suntem o familie foarte numeroasă, și sunt milioane de suflete care admiră și iubesc Opera, pentru că văd în ea un semn al prezenței lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor, pentru că observă milostivirea divină care nu lipsește”.

Recurgerea la mijloacele supranaturale a fost o caracteristică

constantă a Sfântului Josemaría. În
semnul încrederii sale de
nezdruncinat în Dumnezeu în
lucruri mari și mici, a voit să
consacre Opus Dei în diferite alte
ocazii în afara aceleia pe care am
citat-o de curând. La 14 mai 1951, în
fața neliniștii pe care calomniile au
semănat între părinții unor membrii
ai Operei în Italia, a consacrat
familiile ai lor săi Sfintei Familii de la
Nazaret.

„O Isuse Răscumpărătorul nostru
preaiubit”, se citește în textul acelei
consacrări, „care venind să luminezi
lumea, cu doctrina și cu exemplul, ai
voit să treacă cea mai mare parte a
vieții tale supus Mariei și lui Iosif în
casa umilă de la Nazaret, sfințind
Familia care trebuia să fie exemplu
pentru toate căminele creștine:
primește cu bunătate consacrarea
familiilor fiilor tăi din Opus Dei pe
care acum ți-o facem. Ia-le sub
protecția ta și păzește-le și fă ca să se

asemene cu modelul divin al Sfintei
tale Familii”.

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
bucurii-durere-incredere-2/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/bucurii-durere-incredere-2/) (07.08.2025)